

Arrest

nr. 133 625 van 21 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 13 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. BERTELS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel [...] 52, §3 [...] van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving [...] van een burger van de Unie [...], die op 25/09/2013 werd ingediend door:

Naam : U. Voorna(a)m(en) : P. Nationaliteit : Thailand Geboortedatum : 28/01/1983

Geboorteplaats : U.

Identificatienummer in het Rijksregister : [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : [...]

om de volgende reden geweigerd : [...]

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat [...] zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de burgemeester of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het kader van een goede rechtsbedeling past het dat vooreerst het tweede middel wordt onderzocht en beoordeeld.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

"Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Overwegende dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Overwegende dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat verhoogster haar verblijfsrecht moet worden beëindigd omdat een onvolledig dossier werd ingediend;

Overwegende dat zoals blijkt aan de hand van de stukken¹⁹ dat er wel degelijk een volledig dossier werd ingediend maar onvolledig werd doorgestuurd;

Overwegende dat zelfs in het onmogelijke geval de huurovereenkomst die daadwerkelijk bestaat waar naar zelfs wordt verwezen vanaf het ogenblik van het politieel onderzoek binnen het kader van het samenwoningsdossier op het eerste verzoek de huurovereenkomst had kunnen worden voorgelegd zelfs indien die verloren was ergens ten kantore van de verwerende partij;

Overwegende dat minstens indien het dossier niet volledig was 6 weken voor het noodzaak van het indienen van het dossier bij DVZ, verhoogster had op kunnen gewezen worden dat haar dossier een mankement vertoonde quod non;

Overwegende dat dit uiteraard een inbreuk maakt op de zorgvuldigheidsverplichting waarover infra mee maar dat boven al, gelet op het feit dat het stuk wel degelijk zich bevond in het dossier, de beslissing defect werd gemotiveerd;

Overwegende dat dit geenszins het geval hoeft te zijn zodat in de gegeven omstandigheid de beslissing noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Overwegende dat het tweede middel is eveneens ernstig;

Overwegende dat de bestreden akte moet worden vernietigd;"

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk

op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing moet gesteund worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert in eerste instantie aan dat zij wel degelijk een volledig dossier had ingediend maar dat dit dossier onvolledig werd doorgestuurd door de verwerende partij. Zij stelt dat dit blijkt aan de hand van de stukken, waarbij zij verwijst naar “onder meer stuk 14 en het volledige administratief dossier”.

Uit de bijlage 19ter die verzoekster ontving naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, blijkt dat zij werd verzocht om ten laatste op 25 december 2013 -onder meer- een “geregistreerd huurcontract of eigendomsakte” voor te leggen. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, blijkt uit het administratief dossier op geen enkele wijze dat zij dit ook heeft gedaan binnen de haar toegewezen termijn. Het stuk 14 dat zij bij haar verzoekschrift voegt, kan evenmin dienen om haar bewering hard te maken, integendeel. Het betreft een e-mail van een ambtenaar van de stad Mechelen, die het volgende schrijft:

“Op 24 maart 2014 werd aan uw cliënt, mevrouw U. een bijlage 20 met bevel afgeleverd. Uw cliënt had de huurovereenkomst niet binnengebracht binnen de gestelde termijn die eindigde op 25/12/13. De andere gevraagde documenten werden wel tijdig binnengebracht en op 7 november 2013 overgemaakt aan DVZ. Na het afleveren van de bijlage 20 heeft betrokkene de huurovereenkomst binnengebracht. [...]”

Het spreekt voor zich dat dit stuk slechts bevestigt dat de huurovereenkomst niet tijdig werd overgemaakt.

Verzoekster brengt verder geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat zij niettegenstaande voorgaande vaststellingen toch de bedoelde huurovereenkomst zou hebben neergelegd en dat de bestreden beslissing dus niet deugdzzaam werd genomen.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de verwerende partij haar erop had moeten wijzen dat haar dossier onvolledig was en dat door dit niet te doen het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, moet erop worden gewezen dat zij werd uitgenodigd om de bij de aanvraag ontbrekende stukken alsnog bij te brengen, en dit binnen de haar toegekende termijn van drie maanden zoals die is voorgeschreven in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Niet alleen bepaalt de tweede paragraaf van deze bepaling de termijn van drie maanden; in de derde paragraaf wordt het volgende gesteld:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Een reglementaire bepaling, zoals deze vastgelegd in de hiervoor geciteerde bepalingen van het Vreemdelingenbesluit aangaande de termijn van neerlegging van de bewijsstukken, primeert op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (RvS 16 juni 2011, nr. 213 886).

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat datgene wat verzoekster van de verwerende partij verwacht, met name dat zij na afloop van de termijn van drie maanden toch nog in de gelegenheid zou worden gesteld om ontbrekende stukken bij te voegen, niet in overeenstemming is met artikel 52, §§ 2 en 3 van het Vreemdelingenbesluit. Na afloop van de termijn van drie maanden, en indien het familielid niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, moet het gemeentebestuur de aanvraag immers weigeren door middel van een bijlage 20, zoals dat ook daadwerkelijk gebeurde.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoekster volledig voorbij gaat aan het feit dat de bewijslast bij het indien van een aanvraag, zoals in casu, bij de aanvrager zelf ligt, die alle elementen

moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van de stukken die zij zelf verzuimde neer te leggen, is, zeker gezien de duidelijke instructies daarover geenszins aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het eerste middel is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat verzoekster een aanvraag deed voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op basis van samenwoning met de genaamde [...], van Belgische nationaliteit, geboren te Mechelen op 1 mei 1964 en wonende te 2811 Mechelen sectie [...], met wie zij reeds geruime tijd een gezin vormt;

Overwegende dat het bundel zoals dit werd gevraagd door de stad Mechelen in zijn totaliteit werd overgelegd zo ook werd de huurovereenkomst overgemaakt;

Overwegende dat het zal niet nuttig kunnen worden betwist dat alle door de stad Mechelen de gevraagde stukken tijdig werden overgemaakt daar waar het dossier door de diensten van de stad Mechelen volledig werd bevonden en reeds doorgestuurd op 7 november 2013 aan de dienst Vreemdelingenzaken voor verder gevolg;

Overwegende dat blijkbaar de huurovereenkomst niet werd overgemaakt aan DVZ en thans deze niet meer kan worden gevonden in het bundel wat uiteraard niet de fout is van vertoogster daar waar haar op het eerste verzoek een kopij kon worden gevraagd, maar dat de verwerende partij verkoos om het niet te doen wel in tegendeel blijkbaar een onvolledige dossier meer dan 6 weken voor het vervallen van de nuttige termijn overmaakte aan de DVZ;

Overwegende dat indien het dossier onvolledig was de verwerende partij, vertoogster hier had moeten wijzen zeker wanneer het dossier nog in regel kon worden gesteld eerder dan een onvolledig dossier 6 weken voor einddatum reeds over te maken aan de dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat het een en het ander niet gebeurde daar waar door vertoogster onbetwistbaar een volledig dossier werd ingediend;

Overwegende dat vervolgens van de DVZ instructie kwam aan de stad Mechelen de gepaste beslissing te nemen waarna de aangestelde van de Burgemeester besliste tot het uitreiken van een bijlage 20 en dit zonder commentaar;

Overwegende dat dan ook totaal ten onrechte de stad Mechelen heeft beslist een bijlage 20 uit te reiken stellende dat de huurovereenkomst niet zou zijn overgelegd;

Overwegende dat dit handelen van de verwerende partij minstens niet zorgvuldig is waarover infra meer maar dat bovenal vertoogster wordt uitgesloten van een recht waarover zij het beschikking heeft zoals voorzien in artikel 40 bis juncto artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat:

“ Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten.”

Overwegende dat de Europese Commissie in haar richtlijnen stelt dat:

“2.1.1. Spouses and Partners: [...]

Partners with whom an EU citizen has a de facto durable relationship, duly attested, are covered by Article 3(2)(b). Persons who derive their rights under the Directive from being durable partners may be required to present documentary evidence that they are partners of an EU citizen and that the partnership is durable. Evidence may be adduced by any appropriate means.

The requirement of durability of the relationship must be assessed in the light of the objective of the Directive to maintain the unity of the family in a broad sense. National rules on durability of partnership

can refer to a minimum amount of time as a criterion for whether a partnership can be considered as durable. However, in this case national rules would need to foresee that other relevant aspects (such as for example a joint mortgage to buy a home) are also taken into account. Any denial of entry or residence must be fully justified in writing and open to appeal.

Overwegende dat de Commissie ook stelt dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, namelijk het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruimste betekenis van het woord;

Overwegende dat de verwerende partij ook rekening moet houden met alle elementen terzake en zich niet kan beperken tot de opmerking dat de huurovereenkomst niet zou zijn overgelegd;¹⁵

Overwegende dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40ter.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Overwegende dat de stad Mechelen perfect op de hoogte is van het feit dat vertoogster beschikt over behoorlijke huisvesting in de zin van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat niet alleen zoals supra gesteld wel degelijk de huurovereenkomst werd doorgestuurd want anders zou nooit een dienst als de stad Mechelen 6 weken voor het verstrijken van de voorziene termijn reeds op 7 november 2013 het dossier overmaken aan DVZ voor verder gevolg, maar in tegendeel vertoogster erop wijze dat een stuk dat werd gevraagd zou ontbreken, quod non;

Overwegende dat de diensten van de stad Mechelen 16 binnen het kader van de samenwoning van vertoogster met haar partner, niet alleen een politionele onderzoek hebben gevoerd naar de wijze van huisvesting, maar bovenal de wijkagent is langs geweest op verschillende tijdstippen, en vertoogster en haar partner werden gehoord door de diensten van de stad Mechelen en door de politiediensten wanneer de stad Mechelen het advies vroeg aan het ambt van de Procureur des Konings te Mechelen alvorens over te gaan tot het verrichten van de formaliteiten voor de samenwoning wat niet nuttig kan worden betwist daar waar een aanvraag voor verblijfskaart werd ingediend op basis van samenwoning met een burger van de Europese Unie op 25 september 2013;

Overwegende dat uit het ganse dossier blijkt dat vertoogster met haar partner wel degelijk in de zin van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 beschikking heeft over voldoende huisvesting;

Overwegende dat vertoogster geenszins enige inbreuk heeft gepleegd op de interne of externe veiligheid van de Staat, geen gevaar betekent voor de openbare orde, geen misbruik heeft gemaakt van

welke reglementering in het vreemdelingenrecht dan ook, slechts uwe Raad zal vaststellen dat de stad Mechelen blijkbaar een onvolledige dossier heeft doorgestuurd om welke reden dan ook weze het nu ofwel omdat het dossier werkelijk onvolledig was en verwerende partij niet de moeite heeft genomen om verhoogster er op te wijzen dat er een stuk ontbrak, weze het omdat de diensten van de verwerende partij het stuk verloren zijn geraakt of welke reden dan ook...

Overwegende dat het evenwel vaststaat dat op het ogenblik van het indienen van het dossier op 7 november 2013 de stad Mechelen heeft geoordeeld dat het dossier in staat was om te worden doorgestuurd en het staat eveneens vast dat de DVZ blijkbaar een onvolledig dossier heeft ontvangen;

Overwegende dat het eveneens vaststaat dat de stad Mechelen, haar aangestelde of wie dan ook nooit verhoogster daar op heeft gewezen voor over te gaan tot de indiening van het dossier bij de DVZ dat er een stuk ontbrak in het dossier voor welke reden dan ook;

Overwegende dat minstens zou getuigen van de absolute minimum zorgvuldigheid dat de verwerende partij, indien zij minstens 6 weken voor het verstrijken van een vervaltermijn een dossier indient waarin een stuk zou kunnen ontbreken om welke reden dan ook, verhoogster zou erop hebben gewezen dat dit stuk ontbrak opdat zij het zou kunnen voegen bij het bundel waar naar alsnog had kunnen worden doorgestuurd voor nuttig gevolg;

Overwegende dat door het indienen van dit onvolledig dossier verhoogster wordt geschaad en wel door dat zij haar recht op verblijf verliest alleen door het onzorgvuldig handelen van de aangestelde van de stad Mechelen;

Overwegende dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook genomen werd in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM weliswaar niet absoluut is maar verhoogster conform de genomen beslissing geenszins een gevaar betekent voor de openbare orde, gebruik heeft gemaakt van valse documenten of dient te worden beschouwd als een gevaar voor de binnenlandse veiligheid, volksgezondheid of internationale betrekkingen;

Overwegende dat het recht overeenkomstig artikel 8 op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven werd geschonden;

Overwegende dat tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel en het recht op eerbiediging van het gezinsleven een Europese lidstaat een onderdaan van een derde land niet zomaar de toegang het grondgebied kan ontzeggen wanneer uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;¹⁸

Overwegende dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging op een ernstige wijze zou gebeurd zijn wat in voorliggende zaak mocht worden verwacht dat dit nauwgezet zou gebeuren;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte werd genomen en de beslissing ten gronde zal worden vernietigd;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het privéleven van verhoogster dat niet evenredig is zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

2.3.2. Verzoekster herneemt in het eerste middelonderdeel de kritiek die zij ook in het tweede middel heeft geuit, met name stelt zij dat zij wel degelijk de huurovereenkomst heeft neergelegd bij de stad Mechelen en dat, zelfs zo dit stuk verloren zou zijn gegaan bij het bestuur, haar een kopij had kunnen worden gevraagd. Uit de bespreking van het tweede middel is echter al gebleken dat zij op generlei wijze aannemelijk maakt dat zij dit stuk had neergelegd binnen de haar toegekende termijn, enerzijds, en dat de verwerende partij er in de gegeven omstandigheden geenszins toe gehouden was verzoekster daar alsnog over te interpellieren. Gelet op het bepaalde in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit kan niet hard worden gemaakt dat de stad Mechelen ten onrechte zou hebben beslist een bijlage 20 uit te reiken stellende dat de huurovereenkomst niet zou zijn overgelegd. De verwijzing naar het feit dat de verwerende partij het dossier 6 weken voor de einddatum van de termijn om bijkomende stukken neer te leggen, zou hebben overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken is niet dienstig nu de bestreden beslissing is genomen door de burgemeester van de stad Mechelen na het verstrijken van de termijn die aan verzoekster was toegekend. Om de redenen die reeds onder punt 2.2.2. werden uiteengezet, mist dit onderdeel elke grondslag. In de mate dat zij daar in het onderhavige middel nog aan toevoegt dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van het feit dat verzoekster wel degelijk beschikt over behoorlijke huisvesting omdat een politieel onderzoek is gevoerd en de wijkagent verscheidene keren

is langs gekomen, gaat zij eraan voorbij dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet onder meer bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en dat de bewijslast dienaangaande ligt bij de aanvrager zelf die de daartoe nuttige stukken via de daartoe geëigende procedure moet overmaken, hetgeen in casu niet is gebeurd.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zelfs aangenomen dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, moet eraan worden herinnerd dat deze bepaling er weliswaar op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven maar dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart zoals in casu wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden. Uit de beoordeling van het tweede middel is gebleken dat op goede gronden werd beslist dat verzoekster daaraan in casu niet voldoet.

Voorts, indien het een situatie betreft van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster een aanvraag indiende om een verblijfskaart in functie van haar Belgische partner en er dus geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De loutere omstandigheid dat verzoekster een gezinsleven heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster blijft volledig in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

De bestreden beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat zij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Het feit dat verzoekster geen gevaar zou zijn voor de openbare orde, dat zij geen gebruik heeft gemaakt van valse documenten en niet kan worden beschouwd als een gevaar voor de binnenlandse veiligheid, volksgezondheid of internationale betrekkingen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds en al evenmin dat de verwerende partij geen belangenafweging zou hebben gedaan. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.3.4. Verzoekster toont dus noch een schending aan van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM. Verder valt niet in te zien hoe zij op dienstige wijze meent te kunnen verwijzen naar de richtlijnen van de Europese Commissie inzake de vaststellingen omtrent het bestaan van een duurzame relatie. Dit is immers thans niet aan de orde. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS